

Ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῶν βουνῶν, τῶν λόφων, τῶν πεδιάδων, τῆς ἀκροπόλεως, τοῦ ἁστυαίου, τοῦ ἐλαιῶνος, τῶν παραλίων καὶ τῶν θαλασσῶν αὐτῆς, καταφαίνεται αὐτόθεν ὡς μέγιστον καὶ μαγευτικὸν πανόραμα. Ἐάν τείνης βλέμμα πέραν τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνακαλύπτεις πεδιάδας καὶ λόφους καὶ τὴν θάλασσαν ἣτις λούει τὸ Σούνιον. Ἐάν θεωρήσῃς πέραν τοῦ Κορυθαλοῦ, βλέπεις τὴν θάλασσαν ἣτις βρέχει τὰς ἀκτὰς τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Ἐλευσίνης, ἐκεῖθεν τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ εἰς τὰ βῆθη τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Ὁ Πάρνης καὶ ἐπέκεινα τοῦ Πάρνηθος συγχεόμεναι μὲ τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ὀρέων αἱ πεδιάδες τῆς Βοιωτίας γάνονται εἰς τὴν ἑκτασιν, ὑπὸ δὲ τοὺς πρόποδας τοῦ Πεντελικοῦ ὁ Μαραθῶν καὶ ἡ θάλασσα, τὰ ὅρη τῆς Εὐβοίας καὶ πάλιν τὸ πέλαγος. . . τὸ θέαμα τοῦτο εἶναι μεστὸν ποιήσεως καὶ ἁρμονίας καὶ ἱστορικῶν ἐνθουσιῶσεων.

Ὅσα δὲ ὁ Πausanias καὶ ἕτεροι ἀρχαιολόγοι καὶ περιηγηταὶ ἀναφέρουσιν ἀξιοπερίεργα, ὡς πρὸς τὴν τοπογραφίαν τοῦ Μαραθῶνος, ταῦτα δὲν ἐφαίνοντο βεβαίως ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ μόνον ἐκ συμπερασμοῦ προσδιωρίζοντο. Ἀλλὰ καθισταμένης τότε δυσχεροῦς μερικῆς εἰς τὸν Μαραθῶνα περιδιάξεως, δὲν ἐπληροῦτο ἱκανῶς ὁ τοιοῦτος πόθος, καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω σήμερον ὅτι ἐχαιρέτησα τὸν Μαραθῶνα.

Εἶδον πολλάκις τὰς καλλονὰς τῆς πατρίδος μου, καὶ συχνάκις ἐπεσκέσθην τὰς ὠραιοτέρας θέσεις τῆς ἐπταλόφου· ἀλλὰ περὶ τὸ Β' χρόνιον ἢ περὶ τὸν Β' σπορον δὲν ὑπάρχουσιν ὅρη· ἐκεῖ ὑπάρχουσι λόφοι, χλοεροὶ λειμῶνες, κυπαρισσοστερεῖς πεδιάδες, γαλόεις οὐρανὸς καὶ κυανόχρους θάλασσα. Ἐκεῖ ἡ φύσις δὲν ἐπιδεικνύει κάλλος ἄγριον ἢ αὐστηρόν. Ἐκεῖ τὸ βλέμμα ἐντρύφῃ εἰς ἀγήρατον καλλονὴν, τὰ πάντα φαίνονται παιδρὰ, ὡς αἱ ὤφεις τῶν παρθένων τοῦ Βοσπόρου, καὶ ἡ μελαγχολία αὐτὴ ἔχει τι μαγευτικόν. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα δὲν διαγείρουσιν αἰσθήματα γενναῖα, τολμηρὰ καὶ θρασέα, οὐδὲ ἀνάπτουσιν εἰς τὴν ψυχὴν ἐλλάμψεις ἀρειμανίους. Ἡ δουλεία τῆς πατρίδος ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς παρηγορουμένους προσκαίρει ἀπὸ τὴν θέαν τῶν λόφων. Ἐν γένει λοιπὸν οἱ συνδυασμοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ιδέαν τοῦ Καλοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ, παρατιθέμενοι πρὸς τοὺς συνδυασμοὺς τοὺς παράγοντας τὴν ιδέαν τοῦ Καλοῦ ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἡ ἱστορία, δεικνύουσι προφανῆ διαφορὰν. Ἐνταῦθα ἡ σχηματιζομένη τοῦ καλοῦ ιδέα ἀπὸ τὰς σοβαρὰς τῶν ὀρέων διχγραφὰς, ἀπὸ τὴν ἑκτασιν τῶν πεδιάδων, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ οὐράνιον φῶς περιέχει ἐν τῷ πλάτει αὐτῆς αὐστηρόν τι, μεγαλοπρεπὲς καὶ μέγα. Ἡ δὲ φαντασία διεγειρομένη ἀπὸ τὴν θέαν τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, καὶ τῶν διαφόρων ἱστορικῶν τοποθεσιῶν ἀναζωπυρεῖ τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας, καὶ τὸ πνεῦμα πληροῖ ἀκορέστου θεληγήτρου.

Ἐν τούτοις ὁ ἐνθουσιασμός τῶν συνοδωσέων ἤλαττο, καθ' ὅσον καὶ ὁ ἡλικιᾶς καύσων πύ-

ξανεν ἐπὶ τῆς φαλακρᾶς κορυφῆς τοῦ ὄρους, μεσούσης τῆς ἡμέρας. Ἀπευθύναντες λοιπὸν τὸν ἀποχαιρετισμὸν ἡμῶν εἰς τὸν μηδοντόνον Μαραθῶνα, ἐλάβομεν τὴν πρὸς τὰ κάτω ὁδόν.

Μετὰ περίπου ἡμισείας ὥρας κάθοδον ἀπηντήσαμεν (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τῆς θέσεως) σωραῖαν βράχων οὕτω διατεθειμένων, ὥστε κατὰ τύχην εὗρομεν αὐτοῦ ἐμφωλεύουσαν περίεργον ἡχώ. Ἡ ἡχώ αὕτη ἐπανερπύει εἰς τινὰς ἡμῶν 20 καὶ 25 βήματα περισταμένους πολυσυλλάβους λέξεις, καὶ τινὰς συντόμους φράσεις σαφῶς καὶ καθαρώς.

Περὶ τὴν δειλὴν ἐπιστρέφομεν οἴκαδε. Χαῖρε.

X. A. PARMENIDΗΣ.

Π Ε Ρ Ι

ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ.

—000—

Ἡ οὐσία τοῦ φωτός ὑποτίθεται βευστόν τι ὡς τὸ τῆς θερμότητος καὶ τῆς ἡλεκτρικῆς. Κυρία πηγὴ αὐτοῦ εἶναι ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ δὲ τινὰ σώματα, ὡς τὰ δυνάμενα νὰ θερμανθῶσι μέχρις 6,00°, χημικαὶ τινες ἐργασίαι, ὡς ἡ ζύμωσις, αἱ συνθέσεις κ. λ. πολλὰ τῶν ἡλεκτρικῶν φαινομένων, δύναται ἐπίσης νὰ παράξωσι φῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα σκοπεύομεν νὰ πρᾶγματευσθῶμεν μόνον περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἢ φυσικοῦ φωτός, κατόπιν θέλομεν ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ τεχνητοῦ φωτός, ὡς τοῦ ἐκ τοῦ πυρός τῶν λαμπάδων, τῶν λύχνων κτλ.

Τὸ φῶς διωδίδεται ἀκτινοειδῶς διὰ τῶν σωμάτων βαλόνον κατ' εὐθυγραμμίαν καὶ ταχύτητα μεγίστην. Ὑπελόγισαν δὲ ὅτι διατρέχει 272,860 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον. Ἡ ταχύτης αὕτη παράγει μοναδικὰ ἀποτελέσματα, καὶ περιέργους ὑπολογισμούς· αὐτῷ, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς, τὸ σῶμα ὅθεν ἐκπέμπεται, ὁ ἥλιος, δὲν μένει πλέον εἰς τὴν τὸ πρῶτον κατεῖχε θέσιν, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τισὶ τῶν ἀστέρων οἵτινες, καὶ τοὶ δύσαντες, ὑπάρχουσιν ὅμως ἐτι διακριτοὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διότι τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσιν, ὥστε αἱ παρ' αὐτῶν ἐκπεμπόμεναι ἀκτίνες τοῦ φωτός, πολὺ βραδέως ἀφικνοῦνται εἰς ἡμᾶς, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των. Τέλος ὑπελόγισαν ὅτι καὶ οἱ πλησιέστατοι τῇ γῇ ἀστέρες, λίαν ἀπέχουσιν, ἐπειδὴ τὸ φῶς αὐτῶν μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς ἀπαιτοῦνται τρία ἔτη.

Τὸ φῶς φθάνει εἰς ἡμᾶς ἐν εἴδει κώνου ἢ πυραμίδος, ἧς ἡ μὲν κορυφὴ καίται εἰς τὸ φωτεινὸν ση-

μειον, ἢ δὲ βάσις εἰς τὸ ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου ἄκρον· ἡ δὲ δύναμις δὲ αὐτοῦ εἶναι λίαν διάφορος· ἀλλ' ὡς τε ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τῆς καταστάσεως καὶ τῆς φύσεως τῶν παραγόντων αὐτὴν σωμάτων· ὅταν ἀπέχῃσι ταῦτα πολὺ, τὸ φῶς εἶναι ἀσθενές· καὶ διαφανῶν μὲν ὄντων, τὸ φῶς διέρχεται εὐκόλως δι' αὐτῶν, σκοτεινῶν δὲ, βραδέως καὶ δυσκόλως· στιλπνῶν δὲ, λευκῶν, λεῖων, ἀντανάκλᾳται, μελανῶν δὲ, ἀνιομάλων, ἀπορροφᾶται. Τέλος τῶν δι' ὧν διέρχεται, ἐχόντων πυκνότητα διάφορον, ἢ διεύθυνσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός μεταβάλλεται· τοῦθ' ὅπερ καλεῖται θλάσις τοῦ φωτός.

Τὸ διὰ κρυσταλλίνου πρίσματος διερχόμενον φῶς ἀποσυντίθεται εἰς ἑπτὰ χρώματα· τὸ ἐρυθροῦν, τὸ νεραντσοειδές, τὸ κίτρινον, τὸ πράσινον, τὸ κυανοῦν, τὸ τοῦ Ἰνδικοῦ, καὶ τὸ ἰώδες. Τοῦτο δὲ καλεῖται ἡλιοτρόπιον.

Ἡ δύναμις δι' ἧς τὸ φῶς ἀποσυντίθεται χρησιμεύει πρὸς ἐξήγησιν τοῦ διαφόρου χρωματισμοῦ τῶν ἀντικειμένων· οὕτω σώματι μέλαν μὲν ἐστὶ, ὅταν ἀπορροφᾷ μᾶλλον ἢ ἤττον ἐντελῶς πάσας τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός· λευκὸν δὲ ἐὰν πάσας σχεδὸν ἀντανάκλᾳ· διάφορον δὲ χροῖαν λαμβάνει, καθόσον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ συστατικὸν τοῦ φωτός ἀντανάκλᾳ· τοῦτέστιν εἶναι ἐρυθροῦν, κίτρινον, πράσινον κλ. καθόσον ἢ ἐρυθρὰ, κίτρινα, πράσινα κλ. ἀκτῖς ἀντανάκλᾳται.

Ἡ ταχύτης μεθ' ἧς τὸ ἡλιακὸν φῶς ἀποσυνθέτει σώματά τινα ἐγένετο ἡ πρώτη ἀφορμὴ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Δαγέρρου (Daguerre) τέχνης γονίμου, καὶ θαυμασίας· ὁ δὲ λόγος εἶναι περὶ φωτογραφίας, ἐφευρέσεως ἀξίας ἐθνικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὸν ἐφευρέτην, τῆς ὁποίας αἱ ἐνεστῶσαι καὶ καθημεριναὶ ἐφαρμογαὶ εἰσὶ πολυαριθμόταται.

Αποτελέσματα τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος συνάμα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.—Ἐπειδὴ τὸ ἡλιακὸν φῶς ἔχει ἰδίαν αὐτοφύη θερμότητα, αἰσθητὴν εἰς αὐτὸν τὸν ὀφθαλμόν, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν λαμπρῶν πειραμάτων τῶν ΚΚ. Delaroche καὶ Melloni, ἐνομήσαμεν φυσικὸν νὰ ἐνώσωμεν εἰς ἓν μόνον κεφάλαιον τὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο τούτων ἀτμοσφαιρικῶν καταστάσεων.

Εἰάν τὸ ἡλιακὸν φῶς ᾖναι ἀσθενέστατον, αἱ ὑπὸ τῆς κόρης γινόμεναι προσπάθειαι πρὸς διαστολὴν, ἐπὶ πολὺ παρατεινόμεναι ἐπιφέρουσι μυωπίαν μᾶλλον ἢ ἤττον ἰσχυράν, οὕτω· Ἐάν τις πρὸς ὥραν διαμείνῃ ἐντὸς εἰρκτῆς ὑπογείου, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀποβαίνουσιν εὐαίσθητοι, καὶ τῆς καταστάσεως ταύτης παρατεινόμενης, ἡ ὁρατικὴ κινδυνεύει μεγάλως, μάλιστα ἐὰν μεταβῇ αἴφνης εἰς ζωηρόν φῶς. Τέλος δὲ, ἐὰν τὸ φῶς ὑπάρχῃ λαμπρόν, αἰφνίδιον, ταχέως ἀναγεούμενον, ὁ ὀφθαλμὸς ἐρεθίζεται ἰσχυρῶς, ἢ ὁρατικὴ ἐξασθενεῖ, καὶ ποτε μάλιστα ἐξαφανίζεται. Τοιαῦτα τινὰ παρετηρήθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν πολλάκις παρατηροῦνται, συμπτώματα, εἴτε τοῖς ἐν φυλακῇ μετὰ μακρὰν κράτησιν ἐλευθερωθεῖσιν, εἴτε τοῖς ἐν ἐξελιγμοῖς κατακαίοντος ἡλίου ἀγομένοις στρατιώταις, εἴτε τέλος ἐν καιρῷ ἀστραπῶν, νυκτε-

ρινῆς καταγίδος, φλογός, πυρκαϊᾶς, ἀντανάκλασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ὑπὸ χιόνος, ἁμμου λευκῆς, καὶ τιτανώδους γῆς, τοίχου ἀβεσπομένου κλπ.

Ἐν δοκίμοις ἐπιτηδεύμασιν ὁ ὀφθαλμὸς μέλλει νὰ ὑποστῇ τὴν διηνεκῇ ἐνέργειαν φωτός λαμπροῦ, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπιγίνονται ἀποτελέσματα ἀνάλογα τοῖς ἤδη σημειωθείσιν· οὕτως, ὁ μάγειρος, ὁ ὀπλουργός, ὁ ὀπλοκαθηριστής, ὑπὸ κεινται εἰς δακρυρροίας, καταρροάκτας κτλ. ὁ ὠρολογοποιός, ὁ χρυσοχόος, ὁ λιθοξόος, ὁ γλύπτης λίθων ἢ μετάλλων, ὁ στοιχειοθέτης καὶ πάντες οἱ ἐπὶ πολὺν χρόνον προσηλοῦντες τὴν ὁρασιν ἐπὶ στιλπνοτάτῳ καὶ ἥμισυ ἀγνώστῳ ἀντικειμένῳ, ταχέως ἀλίσκονται, οἱ μὲν ὑπὸ πρεσβυωπίας, οἱ δὲ ὑπὸ ἀμφιβληστροειδίτιδος, ἀμαυρώσεως, ἢ τυφλώσεως.

Τὰ σκοτεινὰ χρώματα δὲν ἀναπαύουσι τὴν ὁρασιν, εἰμὴ ὅταν ἐπ' αὐτῶν μετὰ μικρᾶς προσοχῆς προσηλωσώμεν αὐτήν. Γνωστὸν ὅτι εἰς τοὺς ῥάπτας ἰδίως τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθροῦν, τὸ κίτρινον καὶ τὸ μέλαν, ἀποκάμνουσι πολὺ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὅτι ὁ κάματος οὗτος ἐστὶ πολὺ μείζων τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ τεχνικῷ φωτὶ ἢ τὴν ἡμέραν. Τέλος, ἡ προσαρμογὴ τοῦ μέλανος εἰς τὸ λευκόν, τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ κίτρινον, ἐνεργεῖ ἐπίσης ὀχληρῶς πῶς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τὸ προσβάλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς φῶς ἐνεργεῖ κατὰ τινα τρόπον καὶ ἐπὶ τινων μερῶν τοῦ σώματος. Ὁ Ἐδουάρδος (Edwards) ἀνέφερεν ὅτι ἐνεργεῖ, ἐμμέσως ἐρεθίζον καὶ ἀληθῶς τὸ κέντρον τοῦ νευρικοῦ σώματος. Ἐντεῦθεν ἐπήγαγεν ἡ ὁδὸν νὰ τοποθετῶμεν εἰς ἡμισκοτεινὸν θάλαμον τοὺς ὑπὸ ὀξέως φλογιστικοῦ ἢ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ ἀλίσκομένους, ἢ τοὺς βαρεῖαν ἐργείρσιν ὑποστάντας, καὶ διακειμένους εἰς προδηλώτατον νευρικὸν ἐρεθισμόν.

Ἀπαντα τὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρη εἰσὶν εὐαίσθητα πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ φωτός. Ὁ Διδάκτωρ Deslandes λέγει ὅτι εἶδε τυφλὸν ὅστις καὶ τοὶ ἀδυνατῶν νὰ διακρίνῃ τὴν ἡμέραν τῆς νυκτός, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ μεταβῇ ἀπὸ τοῦ ζωηροτέρου φωτός εἰς τὸ βαθύτερον σκότος, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ νύξιν ὀχληράν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, συνοδευομένην ὑπὸ ἀφθόνου δακρυρροίας.

Τὸ σφοδρότατον ἢ τὸ ἀσθενέστατον φῶς, εἰπομεν, ἀλλοιοῖ τὴν ὁρασιν· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ σύνθετος φῶς, ὅταν ἡ χρῆσις αὐτοῦ παρατείνεται ἐπὶ πολὺ. Ἐνταῦθα ὅμως διαφέρουσι μόνον τὰ ἀποτελέσματα· διακρίνονται δὲ ἐκ τῶν ἑνδον πρὸς τὰ ἔξω, τοῦτέστιν εἰσὶ παρεπόμενα ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως, ἕνεκα ὡς τὰ πολλὰ ὑπερβαλλούσης ἢ ἐκτάκτου διανοητικῆς ἐργασίας. Τὰ προηγηθέντα ἐφορμύζονται πρὸς τούτοις καὶ εἰς τὴν ἑμμεσον στέρησιν τοῦ φωτός, στέρησιν, ἐν ᾗ ὁ νοῦς μὴ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ὁράσεως, συγκεντρῶται ὁλόκληρος καὶ προσηλοῦται εἰς ἐσωτερικὰς αἰσθήσεις, εἰς ἀναμνήσεις, ἐπάγων αὐτῷ τὰς ὁπτασίας, τοὺς τρόμους, τὰ ἀσυνήθη ἐκεῖνα πράγματα

ματα, ἅτινα ἐκφοβίζουσι τοὺς παῖδας, καὶ τινες ἡλίου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· οὕτως, ὁ Ἑσκιρόλος ὑπε-
τῶν ἐνηλίκων. Ἡ ἀπόλυτος μὲν, ἀλλὰ βραχεῖα λόγισην ἐπὶ 1266 μνηῶν, 12 προσελθούσας ὑπὸ
στέρησις τοῦ φωτός, ἔχει τούναντίον καλὰ ἀποτε- ἐκθέσεως ἐν καυστικῷ ἡλίῳ. Ὁ Διδάκτωρ Μαρτινέ
λέσματα, καθότι ἀναπαύει τὴν ὄρασιν, καὶ τὸν ἐγ- παρατήρησε 2 ἐπὶ 110· ἀλλ' αἱ περιστάσεις αὗται
κέφαλον μάλιστα, ὅταν ἡ στέρησις αὕτη μέλλῃ νὰ εἰσὶ συχνότεραι εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους, ἢ εἰς τὰ
διακόψῃ παρατεταμένην ἤδη ἐργασίαν.

Ὡς περ τὰ φυτὰ κακῶς ἐν τῷ σκότει ποιοῦσι φρικτὴν λόγου χάριν εἶδον εἰς τὰς θερμὰς ἐκστρα-
τὰς ἐαυτῶν λειτουργίας, τὸ δὲ ὕδωρ καὶ ὁ ἀήρ, τείας τοὺς στρατιώτας νὰ πίπτουσιν οἰοναὶ κεραυ-
τὰ διαβρέχοντα αὐτὰ, διέρχονται δι' ἡθμοῦ, ἀνευ νόπληκτοι. Ἐντεῦθεν φρονίμου ἰδίου εἶναι νὰ σκι-
ἀλλοιώσεως τινός καὶ ἀποσυνθέσεως, οὕτω καὶ τὰ ἀζήται καὶ ἀναπαύηται κατὰ τὴν καύσιν τοῦ ἡ-
ζῶα αἰσθάνονται τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς λίου· οἱ δὲ στρατιῶται νὰ μένωσιν ἐντὸς τῶν στρα-
ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος. Ἀρξάμεθα πρῶτον ἐκ τῶνων κατὰ τὰς ὥρας ταύτας.

Ἐκ Ἀγγριῶ, τῇ 30 Ἰουνίου 1856.

Ι. ΘΕΟΦΑΝΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΕΛΕΓΚΤΗΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

— 202 —

Ἐν τῇ σκιᾷ τὸ ἀνθρώπινον δέρμα μακραινέται καὶ ἐκχρωματίζεται· ὁ μακρασμός καὶ ὁ ἀποχρω-
ματισμός οὗτος παρατηροῦνται ἰδίως εἰς τοὺς κα- τοίχους τῶν μεγάλων πόλεων, εἰς τὰς νέας τῆς
πλουσίας τῶν κοινωνιῶν τάξεως, τὰς εἰθισμένους ὡς τὰ πολλὰ εἰς βίον μαλθακὸν καὶ οἰκουρόν. Ἐν
τῷ φωτὶ τούναντίον τὸ δέρμα χρωματίζεται καὶ
εὐκολώτερον διαπερᾶται ὑπὸ τῆς διαπνοῆς.

Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ χαρακτῆρες, αἱ ιδιότητες, αἱ παρατηρούμεναι εἰς τὸ δέρμα τοῦ χειρώνεκτος καὶ
τῶν ἀγροτικῶν ἀνθρώπων, αἰετοτε ἐκτιθεμένων εἰς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ λοιδορὰ ἄρθρα, τὰ ἐν τῇ Ἀ-
πλήρῃ ἀέρι, εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν θηνᾶ δημοσιευόμενα, κατὰ τῆς περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ
ὁποῶν τὰ ἀνοικτὰ μέλη, οἷα τὸ πρόσωπον, ὁ λαι- τῆς διαμορφώσεως τῶν φυλῶν τοῦ ἀρχαίου Ἑλλη-
μός, τὸ στῆθος, ἔχουσιν ὅψιν ἡλιοκαῆ, χροῖμα με- νικοῦ ἔθνους πραγματείας αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀ-
λάχρουν μᾶλλον ἢ ἥττον βαθύ. Οὕτω σπικνω- τάσθαλος συγγρά εἰς τῶν ἀρθρῶν ἐκείνων, δὲν πρέ-
τατα ἀπαντᾶται εἰς τούτους τὸ εἶδος ἐκείνου τοῦ πει νὰ μείνῃ ἀνεξέλεγκτος· διότι, ἂν πάντες μὲν φω-
ἐρυθμήματος, τὸ οὕτω δὴ καλούμενον ἡλιοκαύμα, νῇ κατεδίκασιν τὸ βλάστημον αὐτοῦ ὕψος, ὑπάρ-
καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποῦ τόσον ταχέως ἀλίσκονται οἱ χουσιν ἴσως τινὲς οἱ νομίζοντες ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δὲν
κάτοικοι τῶν πόλεων.

Τὰ περκνώματα (φακοὶ) (taches de rousseur) εἰπεῖν ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία αὐτοῦ κατ' οὐδὲν εἶναι
τόσον συχνὰ εἰς τὰ παιδία, τοὺς λυμφατικούς με- ἀνωτέρα τῆς ἠθικῆς.
τρίχας ξανθὰς ἢ ἐρυθράς, ἅτινα παρέρχονται μετὰ Τὴν ἀλήθειαν τυχὸν ἐπιχειρήσας νὰ ἀποδείξω,
τῆς ἡλικίας, ἢ τῆς μεταβολῆς τοῦ κλίματος ἢ τῶν ἀπεντὼ σήμερον εἰς τὴν πρώτην τῶν ἀρθρῶν αὐ-
ὠρῶν, δύνανται ἐπίσης ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐν- τοῦ πεντάδα.

Καὶ τινὰ δὲ συμπτώματα καὶ τινὰς νόσους δυ- Ἐν τῷ πρώτῳ ἀρθρῳ, εὐθὺς ἀπὸ Μουσῶν ἀρχό-
νάμεθα ἀποδοῦναι εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἡλικιῶν μενος, διδάσκει ἡμᾶς τὰ καθ' Ἡρόδοτον, καὶ Θου-
ἀκτίνων ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ. Τοιαῦτα εἰσὶν κυδίδην, καὶ Ἑροπον, καὶ Διδώρον, καὶ Παντα-
αἱ σφοδραὶ κεφαλαλγίαι, τὰ ἐρυσιπέλατα τοῦ προσ- νίαν, καὶ Μύλλερρον, παλαιὰ περὶ παλαιῶν, ὡς
ώπου καὶ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κα- αλῆς, εἰκός, λέγων, νέον δὲ ἕτερον οὐδὲν ἢ ὅτι ἐν τῷ
αἱ ἀποπληξίαι, ὁ τέτανος, ἡ μηνιγγίτις, ἡ παρα- τέλει ἐκτενδρονίζει πρώτην τινὰ καὶ χαριστά-
προσύνῃ, ἅπερ παρατηροῦνται μεθ' ὥρας τινὰς τὴν κατὰ τοῦ Κ. Π. καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ὕβριν.
ἢ ἡμέρας, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμεσον καύσιν τοῦ ρικοῦς ἔπεσι, τοῖς ποιηθεῖσιν ἐν τῷ μεταξύ τῆς

Εἰς ταῦτα, καθὼ μὴ ἔχοντα ἀμεσὸν τινα σχέσιν πρὸς τὸ ἀνὰ χειρας περὶ φυλῶν ζήτημα, οὐδὲν ἔχω νὰ ἀνταίπω.

Ἐν τῷ δευτέρῳ ἀρθρῳ ἀγωνίζεται, μετὰ προῖ- ούσης ἤδη παραφροῆς καὶ ὕβρεως, νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ὁμήρος δὲν ἀνέφερε τὴν περὶ τοῦ Ἑλλήνος καὶ
τῶν παίδων αὐτοῦ γενεαλογίαν, κυρίως διότι δὲν ὕπῃρχεν ἔτι τὸ γενεαλογηθῆσόμενον· ἀλλ' αὐτὸ
δὴ τοῦτο, ἕτερον δὲ οὐδὲν, εἶπε καὶ ὁ ἐπικρινόμε- νος. Ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ εἰς τέσ-
σκρας φυλὰς διαίρεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους δὲν εἶναι παναρχαία· συνέφερε λοιπὸν ἐπὶ τούτῳ
ῖκοις ἔπεσι, τοῖς ποιηθεῖσιν ἐν τῷ μεταξύ τῆς